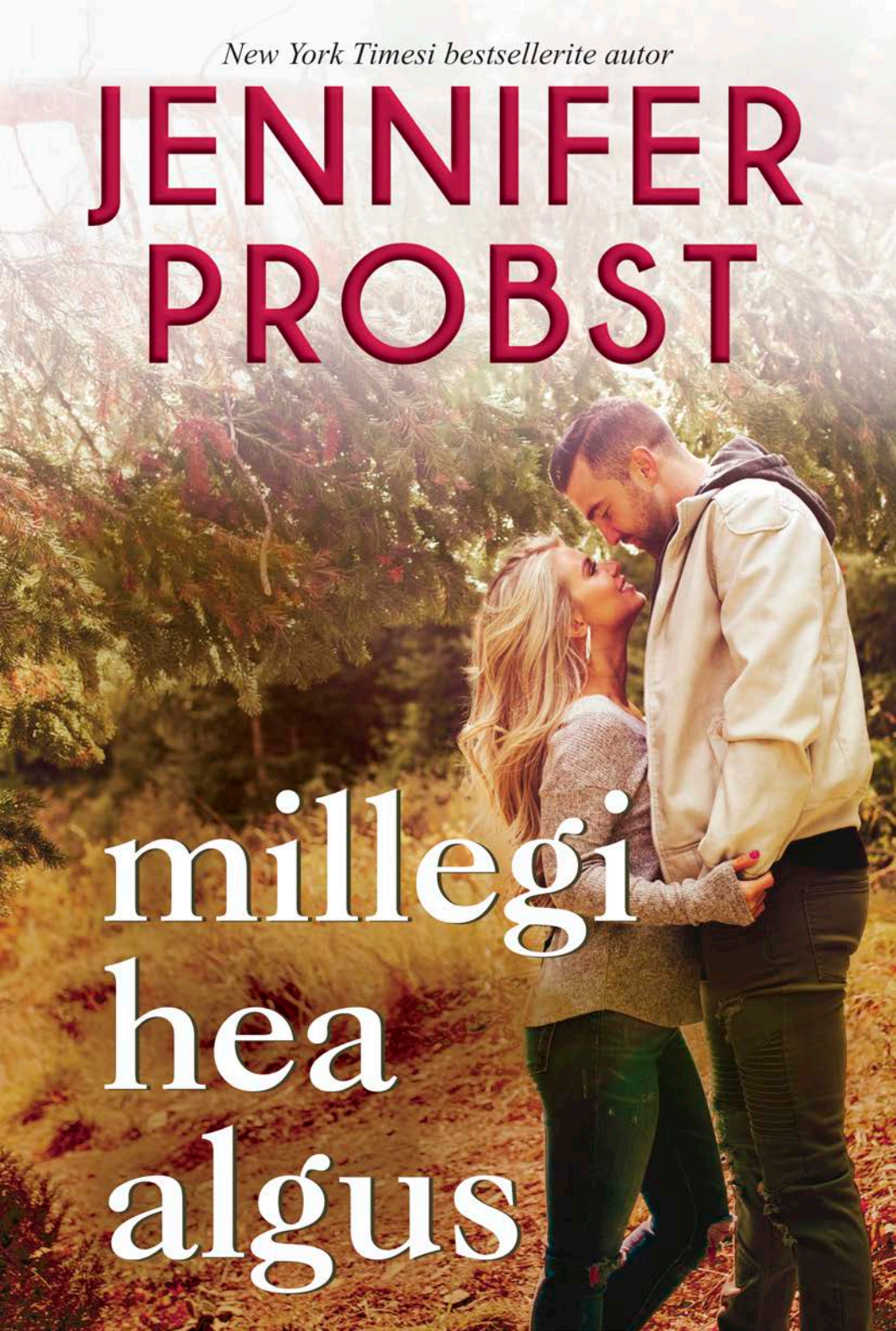

New York Timesi bestsellerite autor

JENNIFER PROBST

millegi
hea
algus

A romantic couple is shown in a forest setting. The woman, with long blonde hair, is wearing a grey sweater and dark pants. The man, with short dark hair, is wearing a white jacket and dark pants. They are standing close together, looking at each other and smiling. The background is filled with green trees and a path covered in fallen leaves, suggesting an autumn or winter setting.

Originaali tiitel:
Jennifer Probst
The Start of Something Good
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Shasti O'Leary Soudant

Text copyright © 2018 by Triple J. Publishing Inc. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E06366219
ISBN 978-9949-82-434-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee
---

Sulle, isa.

*See oli nii tore, kui sa rääkisid kõigile,
keda kohtasid, et su tütar on kuulus kirjanik,
ja püüdsid neid mu raamatuid ostma meelitada.
Ja see oli nii tore, kuidas sa õpetasid mind hobuste peale
professionaali kombel kihla vedama ja pokkerit mängima.
Ning kuidas sa esitasid mulle meie „Scrabble’i“ turniiridel alailma
väljakutseid. Maailm ei ole ilma sinuta endine.
Igatsen sinu järele iga päev.*

Esimene peatükk

„Aga miks oli ta alati tundnud kodu tugevat magnetilist tõmmet, miks ta oli selle peale nii palju mõelnud ja mäletas seda nii eredalt ja täpselt, kui sel pole tähtsust ning kui see väike linn ja surematud mäed selle ümber ei ole ainus kodu, mis tal sel maamunal olemas on? Ta ei teadnud seda. Ta teadis vaid, et aastad voolavad mööda nagu vesi ja ühel päeval lähevad inimesed koju tagasi.“

Thomas Wolfe, „You Can't Go Home Again“

Mehe jalad tunnetasid teed jalge all nagu ammust mälestust, aga seekord pidi Ethan Bishop poolel teel puhkepausi tegema. Pakitsev valu tuksles põlveõndlas nagu sügaval ihus olev pind, püüdes teda vähehaaval hulluks ajada, ent ta pakkis valu karpi ja lükkas selle kuuma häbisähvatuse saatel sügavale hingesoppi.

Temal oli vedanud.

Ta oli seda endale viimased kuuskümmend kaks päeva pidevalt korrutanud, ent ikka tundus, nagu oleksid need sõnad mingist etendusest, mida loetakse ette kellelegi, keda ta teeskleb. Mis sellest. Viimaks hakkab ta neid ehk uskuma.

Ethan tammus kohapeal ja vaatas suurt sinivalget talumaja muinasjutulise valge tara taga ja majesteetlike Shawangunki mägede taustal. Süda jäi seisma, võbeles ja hakkas taas põksuma. Gardiner võis ju olla väike New Yorgi osariigi põhjapoolne linn, aga selle ilu ja veider sarm olid külastajate seas populaarsed. Ta oli unustanud, kui kaua ta oli kodunt ära olnud. Mälestused

voogasid temast sooja lainena üle, tuletades meelde naervat vaba poisikest, kes jooksis talumaadel ringi ja unistas nii suurelt, et need unistused ei mahtunud väikesesse tallu ära. Olles aastaid vaeva näinud ja neid tabamatuid ambitsioone taga ajanud, oli ta arvanud, et on viimaks edukaks saanud.

Ta oli eksinud.

Ethan krigistas hambaid ja läks edasi, silmitsedes heakskiitvalt ulatuslikke uuendusi. Õed olid investeerinud suure summa mitte ainult maja renoveerimisse, vaid ka kodumajutuse visuaalsesse värskendamisse. Uus silt ROBIN'S NEST B & B tervitas külalisi värava juures. Selle värvid olid pimestavvalge ja punarinnamuna tooni sinine ning samad toonid kordusid ka aknaluukidel ja uksele. Maja ümbritsevale terrassile lähenedes märkas Ethan ka kunstilisi lisandeid, mis olid ilmselt Ophelia tegu: savipotid värviliste krüsanteemidega, serveerimislaud jäätee ja suhkruküpsistega, õrnalt suvetuules helisevad tuulekellad. Kiiktoolid ja jalapingid olid vitstest punutud, aga võluvalt eriilmelised, siin-seal oli pakse läikivate piltidega raamatuid.

Jah, nad olid vanemate pärandi omaks võtnud, ehkki Ethan oli selle juurest põgenenud. Ema oleks olnud uhke.

Ta kuulis tuttavat haukumist ja pöördus üllatunult, lastes kotil käest kukkuda. Must labrador kihutas üle muru, kõrvad lehvimas, suu koeralikus naeratuses kõrvuni, ja sööstis tema käte vahele.

„Wheezy!“ Koer torkas märja nina talle kubemesse ja naer lahvas. Ethan ei taibanudki kohe, et naerjaks oli tema ise, sest see heli oli roostes, pikalt kasutamata. Ta tõmbas sõrmedega üle hal-lineva looma, kes siples rõõmust. Koera kõht oli keskeas suuremaks paisunud. „Ma tundsin sinust puudust, poisu. Issand, kui vana sa nüüd oled, sõbrake? Neliteist? Viisteist?“

„Kuusteist ja meist kõigist paremas vormis. Tere tulemast koju, Ethan.“

Ethan pööras pead. Ophelia seisis verandal, huuled naeratuses kaardunud. Tal olid seljas saledust rõhutav pikk lilleline

seelik ja kollane läbipaistev õlapaeltega topp ning jalas rihmikud. Helepruunid juuksed olid kinnitatud hobusesabasse. Ta oli oma terava lõua, liiga suurte silmade ja tillukese kehaga Ethanile algusest peale haldjat meenutanud. Mõistagi olid tema õel selle Tinkerbelli välimuse all peidus ennenägematu sisemine jõud ja elujanu. Kunagi oli Ethan arvanud, et temast saab tuntum laulja kui Adele, sest Ophelia võimas häääl võlus kõiki tema lähikondlasi, ent tundus, et ta oli otsustanud rahulduda perekonna kodumajutuse juhtimisega.

„Tink. Sa näed hea välja.“

Ophelia ägas ja tuli trepist alla. „Ära kutsu mind nii! See oli juba lapsena piinav... ma keeldun sellega täiskasvanuna leppimast.“

Ethan haaras ta embusse ning keerutas teda naeru ja Wheezy haukumise saatel ringiratast. „Ma suudan ikka sind lendama panna,“ ütles ta ja suudles õde pealaele. „Ja vanemate vendade kohuseks on oma nooremaid õdesid kiusata.“

„Olgu. Kas ma ütlesin, et panin su härra ja proua Aldersi kõrvaltuppa? Nad on seitsmekümnesed ja tähistavad pulma-aastapäeva.“ Õe sinised silmad sätendasid. „Väga häälekalt. Igal ööl.“

Ethan võdistas ennast. „Sa võitled räpaste võtetega, Tink. Ma ei jää võõraid täis majja. Ütlesin sulle, et sean end metsamajas sisse.“

„Lootsin, et mõtled ümber,“ lausus Ophelia kergel toonil. „Metsamajas ei ole korralikku kööki. See on korda tegemata ja vajab mitmeid uuendusi. Seal pole keegi aastaid elanud.“

„Peaasi, et seal on voodi või diivan.“

„See on liiga eraldi. Lisaks on see peamajast kaugel.“

Ethan kissitas silmi, tajudes, et tõde on selgumas. Ophelia tammus jalalt jalale ja näppis seelikut. „Kas sa muretsed millegi muu pärast?“

Õde vähemalt ei valetanud. „Ma ei taha sind ükski jätta.“

Need sõnad pudenesid nende vahele nagu klaasikillud. Ethani sisemuses pitsitas tuttav häbitunne, aga ta eiras seda, kõneldes

kindlal häälel. „Ma tulin tagasi, et saaksin natuke aega üksinda olla. Pean end koguma. Selleks pole paremat moodust kui metsamaja kordategemine ja vahepeal ka sinu aitamine.“

Paistis, et õde kaalub tema sõnu, püüdes selgeks teha, kas ta valetab. Siis Ophelia noogutas. „Olgu. Kas see teeb haiget?“

„Mitte eriti. Pean füsioteraapias käima.“

„Psühholoogi juures?“

Ethani suunurk kerkis. Juhtunust saadik polnud just paljud esitanud otsekoheseid küsimusi, mis võiksid nende või tema jaoks piinlikud olla. Tema lihased lõdvestusid veidi, rõõmustades, et õde suhtus temasse endiselt. „Tegin kohustuslikud korrad läbi. Kui tunnen, et pean veel minema, otsin kellegi.“

„Olgu pealegi, aga ära Harperile ütle, et sul on vaba aega. Ta sunnib sind vahetpidamata hobustega töötama, et veel rohkem loomi päästa.“

„Päästab ikka maailma, üks loom korraga?“

„Ta on loomade päästmise Angelina Jolie ja vihastab sellega välja rohkem inimesi, kui ma kokku suudan lugeda.“

„Kus ta on?“

„Oksjonil. Tuleb õhtusöögiks koju. Seni sea end sisse ja ma teen sulle ringkäigu. Oleme palju uuendusi teinud.“ Ophelia piidles tema spordikotti. „Kas see on kõik, mis sul on?“

„Õppisin reisima väheste asjadega. Kas peame külalistega koos sööma?“

Õde muigas. „Täna mitte, aga mul on sel nädalal siin huvitav seltskond. Arvan, et nad meeldivad sulle.“

„Ma ei taha eriti inimestega suhelda, Tink. Eeskätt võõrastega. Parem hoian eemale.“

Ophelia ilme leebus. „Saan aru, aga nüüd on ka õige aeg hakata vähehaaval uuesti suhtlema. Sa oled alati osanud kõiki võluda.“ Õe silmad sätendasid üleannetult. „Ja nagu ema ütles: „Õnnelik külaline tuleb tagasi.“ Osa sinu töökohustustest siin on külaliste rahulolu tagamine. Hakka end sellega harjutama.“

Ethan ägas, aga Ophelia pilgutas silma ja kadus majja. Jah, õde ei ilustanud kunagi midagi.

Ethan seisis kuumas päikese käes ja mõtles elule, mille juurest oli põgenenud millegi suurema ja parema juurde. Ta oli jõudnud tagasi alguspunkti – kohta, kust alustas, püüdes kokku kleepida kõiki neid kilde, mida elu oli talle teele heitnud. Kuradima irooniline.

Wheezy oleks nagu täpselt teadnud, millele ta mõtleb, sest loom vaatas teda tõsiste, hingestatunud silmadega.

Siis tõstis ta jalga ja pissis Ethani koti peale.

Tere tulemast koju.

Teine peatükk

Mia Thrush võttis Starbucksile letilt oma lahja vanillilate ja pressis end nurgalauda istuma. Ta rääkis juhtmeta kuularisse. „Bernard, ma ütlesin, et ei blufi. Kui te ei toeta Jonathan Lake'i linnapeana, siis teid uuesti ametisse ei valita. Rahvas ei usu iialgi, et tahate pahasid luku taha saata ja minu PR meeskond isiklikult teeb selle asjaolu teatavaks.“

Ta ei seganud liini teisest otsast kostvale sõimuvalingule vahele. Miks oli kohtunikel alati kõige vastikum iseloom?

Mia võttis kaane oma viie mustikaga Kreeka mahejogurtilt. Ta pistis ühe täiusliku lusikatäie suhu ja mälus aeglaselt hapukat marja. Ta ei tohtinud uuesti süüa enne, kui nelja tunni pärast, nii et ta pidi hommikusööki nautima. Ta võtab need viimased kiuslikud neli kilo maha puhtalt tahtejõu ja piinava otsusekindluse abil, isegi kui see ta pahuraks muudab.

Kohtunik tõmbas hinge ja Mia sekkus. „Lake on küsitluste kohaselt juba nagunii favoriit. Kas te tahate astuda võidurongi või jääda perroonile ootama? Ta on prokuratuuri üks paremaid tegijaid. Asi pole isiklik. Olge nutikas.“

Populaarsel ringkonnakohtunikul oli Mia kliendiga totter kana kitkuda ja see mõjutas kohtuniku lõplikku toetust, mis oli selle hääletajate rühma kindlustamiseks äärmiselt oluline. Aeg-ajalt sotsiaalmeedias avaldatud väiklased plähmerdamised tegid Mia närviliseks. Ta kavatses negatiivsele reklaamile lõpu teha enne,

kui asi hullemaks läheb. Ta muutis pakkumise ahvatlevamaks, haistes, et võit on lähedal.

„Tean, et Jonathan oleks teie toetuse eest tänulik. Väga tänulik.“

Poliitikud andsid varjatud lubadusi ilma tagatisteta, aga Mia teadis, et Jonathan on teistest erinev. See mees ei pidanud pikka viha ja ta oleks kohtunikule siiralt tänulik. See oli veel üks põhjus, miks Mia nägi nii ööl kui päeval vaeva, et aidata tal valimisi võita.

Ta kuulis, kuidas kohtunik vastumeelselt alla andis. Mia võttis impulsiivselt tähistamiseks lusikale kaks mustikat. „Tark otsus, sõõr. Jonathan kuulutab teie toetuse uhkusega välja ja räägib ka sellest, kui hästi te edaspidi koostööd teete. Tänan teid.“

Mia kopsis ekraanil vastu ikooni ja lõpetas kõne. Adrenaliin möllas soontes nagu mullitav šampanja. Jumal, kuidas ta oma tööd armastas. See oli pidev väljakutse, see ei tüüdanud teda iialgi ja ta sai võidelda heade eest. Sestsaadik, kui Jonathan tema suhtekorraldusfirma palkas, oli tema klientide hulk ja kasum aina kasvanud.

Mia sõi ära viimase mustika, kurvastades juba napi söögikorra lõppemise pärast. Võib-olla lisab ta hiljem oma salatisse ühe oliivi. Väikese. Ta pidi kaloreid lugema. See Gucci kleit, mida ta ihaldas, tõi kõik üleliigsed grammid välja.

Ta summutas ohke, viskas tühja jogurtitopsi minema, võttis kohvitopsi kaasa ja astus tänavale. Juunikuine hommik oli niiske, Manhattani läppunud õhk klammerdus tema ihule ja ummistas kopsu. Tema ihuvärvi Prada kontsakingad klõbisesid ühtlaselt kõnniteel, kui ta trügis läbi tungleva inimmassi tiheda liiklusega ja toiduautosid täis ristmike ääres. Mõte töötas hoogsalt plaani järgmise etapi kallal.

Ta pidi keskendumise inimsõbralikumatele meediapostitustele. Lake'i töö ringkonnaprokuröriks oli kuritegevust oluliselt vähenetanud, ent vastupidiselt konkurendile, puudus tal perekond. Ta oli lesk ja inimesed olid seetõttu osavõtlikumad, ent nad tahavad kunagi ikkagi näha ka tema leebemat poolt, eeskätt seoses tütreaga.